

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 15. malega serpana, 1892.

List 29.

Stara Božja pot Marije Device v nebo vzete

na Dobrovi pri Ljubljani.

Spisal Anton Lesjak, dobrovski kapelan.

(Dalje)

7. Leta 1751 se je 11. novembra po noči ob 3. uri vnela hiša Jurija Selana na Dobrovi in je do tal pogorela. Sosednje hiše so bile komaj za nekaj čevljev oddaljene. V tej veliki nevarnosti vaščani prosijo Mater Božjo za pomoč in obljubijo v zahvalo vsako leto najeti sv. mašo. Samo dotična hiša je pogorela, vse druge pa, dasi tako blizo, so bile ognja obvarovane.

8. Dne 11. avg. 1754 je prišel na božjo pot plemeniti gospod Ivan Leopold Seithner, tajnik g. barona Flachenfeldskega, s svojo soprogo. Bila je soproga njegova v skrajni nevarnosti, da na porodu umre z otročičem vred. Zakliče pa dobrovsko M. Božjo na pomoč in se zaobljubi na božjo pot, na kar se izide vse prav po sreči. Ta dan sta omenjena zakonska prejela tukaj v zahvalo ss. zakramente ter se Bogu in Materi Božji iz dna serca zahvalila za čudovito pomoč.

9. Dne 19. septembra istega leta pride na Dobrovo vojak iz Ljubljane, kateri je že med šmarnimi dnevi enkrat tukaj bil ter prejel ss. zakramente. Po sv. maši da tedanjemu župniku v zakristiji voščeno podobo, katero naj bi dejal na oltar Matere Božje v zahvalo. Pripoveduje, da je pretekle dni enega tovariša, ki je pri njegovem polku, napadala strašna kolika. Ko je pa v tej bolezni zaobljubil Materi Božji na Dobrovi dar, ga je bolezzen takoj popustila.

10. Tomaž Svahka, doma iz Ihana, je prišel zadnji dan oktobra v to cerkev. Prejel je ss. zakramente ter priserčno se zahvaljeval mogočni

Zdravnici bolnih. Njegovo hčer, ki je služila za kuharico, je bila napadla huda bolezen, da se osem dni ni nič zavedela: zastonj so bila vsa zdravila. V tej stiski jo oče zaobljubi na božjo pot na Dobrovo. Prišla je takoj k zavednosti in je popolnoma ozdravela.

11. Luka Svetlin, iz Krašne, je prišel 24. avg. l. 1756. Imel sem, pripoveduje sam, krog deset let odperte noge: strašne bolečine sem moral včasih terpeti. Ko sem se pa na ta milostni kraj obljubil, je bolečina v teku ene ure ponehala in čez nekoliko časa sem na obeh nogah popolnoma ozdravel: a bil sem toliko zanikaren, da nisem te milosti nikomur razodel, še manj pa obljubo spolnil. Čez nekoliko časa se mi noge zopet odpró in gnoj teče iz njih, bolečine so še huje nego prej. Spomnil sem se sedaj svoje nehvaležnosti in močno sem se je kesal. Zopet sem milo prosil njene pomoči in glej! — zopet sem ozdravel. Pripeljal je sabo dve priči, ki ste to poterdili. Bodi česčena Marija!

12. Lavrencij Nosan, iz Dola pod Ljubljano, je imel trojno hudo bolezen! Oglušil je, noge so se mu odperle in v vratu je imel take bolečine, da dalj časa ni mogel uživati nikake jedi. V tej britkosti se zaobljubi k Materi Božji na Dobrovi na božjo pot. Vse bolezni popolnoma zginejo. Dne 8. septembra 1756 je spolnil svojo obljubo.

13. Rozalija Zaletel, doma v vasi Pungert fare šentvidske pri Zatičini, si je roko zlomila. Nobena zdravila niso pomagala: roka se ni hotela zazdraviti; rana se je vsak dan obnovila. Nekega večera pa obljubi, da hoče Materi Božji na Dobrovi prinesiti kak primeren dar, ako jo Marija usliši in ji izprosi popolnega zdravja na roki. In glej! ko preje cele noči ni mogla zaspiti, je sedaj imela popolnoma mirno noč: naslednji dan je bila

roka zdrava in vsa bolečina je bila zginila. Med šmarnimi mašami je prinesla Materi Božji v dar sreberno roko precejšne velikosti, katero je obesila na oltar. To je bilo l. 1756.

14. Jernej Znanec, iz šmihelske fare pri Novem Mestu, je živel nekaj časa po sklenjenem zakonu s svojo ženo v velikem nemiru. Bil je prav nesrečen. Zaničevala ga je žena, nagajala, kjer je le mogla in bila sploh proti njemu vsa odurna. V tej britkosti se on zaobljubi na božjo pot na Dobrovo. Ko se poverne domu, se ne more, zadosti načuditi, da je prej vsa zoperna in nesterpljiva žena do njega sedaj tako ljubeznjiva in prijazna sploh, kakor bi bila vsa spremenjena. Verh tega je po priprošnji dobrovske Matere B. prejel še razne druge milosti: zato se je prišel zahvalit 29. junija 1758 in je najel v Ljubljani duhovna, da je opravil zahvalno sv. daritev.

15. Urša Sternad, žena iz Dobropolj, bila je tako zbolela na očeh, da skozi 14 dni ni videla niti zvečer prižgane luči, niti na jutro vzhajajočega solnca. Zgubila je bila popolnoma pogled. Vsa zdravila bila so zastonj, tudi molitev ni bila uslišana. Naposled se spomni čudežne pomoči, katero deli Mati Božja na Dobrovi, zato njo prosi pomoči in se zaobljubi na božjo pot. Precej se ji nekoliko zasveti, v kratkem času pa vsa bolezen mine in ne zapusti nikakega madeža na očeh. Dne 10. sept. l. 1758 je prišla s svojim očetom in drugimi, da se iz globine serca zahvali za toliko milost.

16. V Čirkljah na Gorenjskem je prišla neka družina po raznih nesrečah skoro ob vse premoženje. Ostala je bila družini le še edina kravica. Bila je v vednem strahu, da je upniki poženejo iz hiše in s kmetije. V toliki stiski se prav goreče priporoča Materi Božji na Dobrovi za pomoč. Marija je pomagala. Kakor je Bog v starem testamentu blagoslovil hišo Obededomovo zaradi skrinje zaveze, tako je tudi po skrinji zaveze v novem testamentu — Mariji — blagoslovil to hišo! V teku enega leta si je družinica toliko pridobila, da je mogla precej dolga plačati in čvetero goveje živine rediti. Ta očitni blagoslov božji pri hiši so vsi hvaležno pripisovali Marijini priprošnji, v katere naročje je položil Bog, kakor piše sv. Bernard, polnost vsega dobrega. To je bilo l. 1760.

Konec nasl.)

Moje spreobrnjenje.

(Dalje.)

Dandanašnji dogodek.

Zadovoljen sem: največjo težkočo premagal sem kaj lahko. Sedaj me bodejo zapustili moji

prejšnji prijatelji, in lahko bodem steril, kar mi bode v blagor. Sedaj vidim še-le, kakó mogočna da je Marija in da se ne nazivlje zastonj „Virgo potens.“ (Divica mogočna). Z njeno pomočjo ohranil sem svojo čast. Niso vsi, ki terdijo, naši prijatelji.

Danes se konča devetdnevnic: upam, da ni bila zastonj. A najbolj se bojim spovedi: gospá mi je lepó govorila na sercé, a vendar se ne morem odločiti. Kako ponižanje! Poklekni pred duhovna in odkriti mu najskrivnostnejše strani serca.

Danes dokončam devetdnevnic in potem se zatečem zopet k dobri gospej. Njene besede imajo velik upliv do mojega serca. Bog ve, morebiti bodejo danes še vspešneje: tamkaj upam najti tolažila.

— Smem li upati milostiva, da sem dobro došel v Vaši hiši?

— Čemu namah tako ponižni? Vselej ste nam dobro došli! Pridite le še večkrat: ne veste, kakó me to veseli.

— Tisočera hvala! — A Vaše besede se mi zdé prava uganjka. Izvolite jasneje govoriti...

— Menite, da se prilizujem? Prilizovanje je laž in Bog me vari laži. Moje učiteljice, verle nune, so mi večkrat dejale: Gospica, kedar bode živel med svetom, varite se laži. Besede Vaše bodejo naj vselej jasne. Recite: Da ali: ne. Kajti oče laži je hudič. Zatoraj je popolnoma res, kar sem Vam popreje dejala.

— Toda... toda kakó je mogoče, da so Vam moji pohodi dragi?

— Zeló, dragi gospod.

— Tega ne morem verjeti.

— Le verjemite, ker je res takó.

— Tedaj me ne poznate popolnoma...

— Popolnoma, gospod. In ravno zató, ker Vas popolnoma poznam, so mi Vaši pohodi takó zeló dragi. Vem, da imate dobro sercé in da moje besede na padajo na nerodovitna tla. Prej ali poslej se bode vendar-le povernili k Gospodu.

— O, to mi je čisto novo...

— Ne veste li, da kdor reši kako dušo, si pridobi nebo. Duša za dušo?

— Ne vem, če se Vam bo posrečilo...

— Kaj čudnega bi ne bila Vaša spreobrnitev. Bog je spreobrnil nevernega angleškega časnikarja in če hoče, spreoberne lahko tudi Vas.

— Mogoče bi bilo, če bi ne bilo potreba... spovedi. Drugači bi šel vsak dan k sv. maši, a tako... se ne upam iti k spovedi. Takó hudó se mi to dozdeva.

— Smešno! Kakor otrok bojite se kužka, ki pa je napravljen iz sladkorja. Gospod Vas kliče, ali tega še niste zapazili? Ne čutite li,

da hodi milost Božja za Vami noč in dan? Ne verjamete li, da se nam Gospod tudi v danda-našnjih slabovernih časih kaj pogosto razodeva s čudeži? Ako hočete, prebrala Vam bodem neko pismo, ktero mi je pisal nek župnik blizu Turina. Prosim, berite ga na glas, kajti tudi jaz ga še vedno rada slišim. Tako-le je:

Castita gospá!

Vedno mi je ljubó, kedar si morem z Vami dopisovati. Veliko spoštovanje, ktero gojim do Vas, nalaga mi, da Vam včasih pišem in se prepričam o Vašem zdravju, ktero naj bi bilo prav terdno v večjo čast in slavo Božjo. Vem, da ste se čisto posvetili Bogu. Vendar da v Vas še bolj obudim ljubezen do Boga, sporočim Vam čudežen dogodek, ki se je prigodil na nekem dekletu moje župnije.

Dekle imelo je že od prve mladosti grozno bolezen. Ko je odrastlo, hujšala se je bolezen in zdaj pa zdaj bila je tako huda, da se je bolna sirota vila neprenašljivih bolečin in je glasno ječala.

Vsa zdravniška pomoč je bila zastonj. Na telesu so se ji v starosti devetindvajset let napravila kervavo zatekla ulesa. Ker je bilo poletje vroče, bal se je zdravnik, da ne bi pritisnil rak ter ulesa pričela gnjiti. Zató jo je zdravil s kisom, kar je imelo prav dober vspeh. Ali v oktobru ponovilo se je isto zlo in zdravnik jo je zopet z dobrim vspehom lečil na isti način. Toda vse prizadevanje, da bi se bolezen odstranila in da bi bolnica ozdravela, bila so brez vspeha. Rane so se takó zeló razširile, da so se razvili v njih červi in delali grozen smrad. Ako je bolnica slučajno nekoliko zapustila posteljo, padali so od nje na vse strani červi... Mnogo pobožnih oseb moje župnije ji je streglo ter napravljalo obkladke in obliže.

Pervi teden meseca decembra pritisnil je zraven še prisad. Poklicali so berzo oba zdravnika: toda le-tá nista vedela pomoči. Rekla sta, da je bolezen zeló, zeló nevarna. Spovedal sem jo nato ter obhajal. Nekaj dni zatem ni mogla več premikati ramen, zatem nog in konečno glave ne; 18. decembra ob treh popoldne poklicali so zopet ista zdravnika. Izjavila sta, da ni nikacega upanja več, temuče da bode v nekoliko urah mrtva. Zatem prišla sta k meni in z menoj vred še enkrat k bolni, predno sta odpotovala. Na njej ni bilo nikacega znamenja življenja več. „Ubogo dekle!“ zdihnili smo vsi trije v istem trenutku. Med tem sem pričel moliti molitve za umirajoče, izročeval sem Bogu njeno dušo. Toda med tem, ko sem omenil, da umira, dogodilo se je čudo. Odperla je oči in srepó gledala vedno v jedno smér. Lice

se ji je svetilo rajske radosti in ustnice deržale so se na smeh.

Začudil sem se, ter jo vprašal, kaj da vidi. In odvernica je takó glasno, da so jo vsi okoli stoječi mogli čuti: „Vidim svojo dobro mater, prebleženo Devico Marijo sedem žalosti. Oblečena je belo in ima višnjeve, sinj plašč. Pred nogami ji leži mrtvi Jezus in ternjeva krona obdaja njega in njegovo Mater. Krog obeh pa je neštevilno angeljev, sklenjenih v krog. Mariji je zasajenih v serce sedem mečev. Z levo rokó zakriva si rano, iz ktere viharo vre rudeča kri. Z desnico pa si briše solze v očéh. Marija je obdana z nepopisno svetlobo in lepoto.

Tedaj sem jo vprašal: Pa kaj hoče vendar Marija od Tebe.

— Vprašala me je, če hočem ozdravéti:

— In kaj si ji rekla Ti?

— Jaz sem ji dejala, da nočem, če ni takó sveta volja Gospodova.

Pri teh besedah zaperla je bolna oči in terdno zaspala. Čez kacic 10 ali 15 minut odperla je zopet oči in dejala: „Ozdravljena sem in Mati Božja mi je dejala, naj takoj vstanem. Med tem pa je sv. razpelo, ki je viselo poleg postelje, pričelo kervaveti iz ran in kri pokropila je dekle po licu.

In čudo! Dekle je vstalo samo od sebe, z lahka in brez vsakeršne pomoči. Obličje je bilo takó, kakor da bi nikedar ne bila bolna. Pogledali smo rane, a tudi teh ni bilo več na telesu. Samó koža je bila na onih mestih še bolj bela.

Med tem poslal sem po zdravnika, ki se je ravno mislil odpeljati. Zdravnik, zagledavši dekle, ki je mislil, da je že mrtvo in sedaj videl oblečeno, je kar ostermel. Berž ko ga je dekle zagledalo, hitelo je k njemu, rekoč: „Jezus me je ozdravil iz ljubezni do Matere Božje.“ Zdravnik se je čudil, jo preiskal in naposled dejal: „Da, zdrava si, a drevi ne jej ničesar, razven malo čiste juhe.“ — „Lačna sem, toda čista juha mi ne diši, temuče močna.“ — Rekel sem ji tedaj, priti k meni na večerjo, kar se je tudi zgodilo.

Glas o tem čudežnem ozdravljenji se je bliskoma razširil po deželi daleč na okrog. Od vseh strani so prihajali ljudje. Vsakdo se je hotel osebno prepričati. Jeden je gledal sv. razpelo še mokro in kervavo, drugi je podal dekletu roko, tretji se je dotikal njene obleke, četrta se priporočal njeni molitvi.... Da, videl sem mnogo, mnogo zeló ginljivih prizorov; a moje pero se čuti preslabo, popisati vse to. Sedaj je že več mesecev, da dela in je, ne da bi čutila najmanjšo bolečino ali da bi ji količkaj še kazilo.

Toda čudež je imel tudi velike posledice za vernost župljanov. Spovedaval sem ljudi iz svoje duhovnije, katerih v dvanajstih letih svojega duhovnega pastirstva še nisem videl v cerkvi... Vzlasti dekleta postale so zelo goreče in skoro vse prejemajo z veliko pobožnostjo ss. zakramente.

Milostiva gospa! Poročil sem Vam čisto, golo resnico. Če se Vam zdi čudno in neverjetno, prosim, pridite na spomlad ali po leti k nam za nekoliko dni.... Imeli boste nedolžno zadoščenje, prepričali se boste osebno o tem dogodku našnjih dni.*)

(Dalje nasl.)

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

VII. Prijatelj šolske mladine.

Iz dosedanjega opisavanja in naštevanja del, katere je izvršil rajni Skubic, smo se prepričali, da je bil goreč duhovni pastir duhoven po volji božji in skerbni, zvest pa umetnost ljubeč gospodar hiše božje. Župnikova služba strinja v sebi pa še mnogo drugih dolžnosti. Med drugim je vsak župnik po svojem poklicu tudi učitelj mladine.

Skubčevo ljubezen do šolske mladine smo že nekoliko omenili. Na tem mestu naj še enkrat pristavimo, da je podučeval kerščanski nauk v šoli, če ne v dveh, gotovo pa vsako leto v enem razredu prav do smrti, dasi je imel po dva duhovna pomočnika. Vedel je dobro, da se da po kerščanski vzgoji mladine največ storiti za pošteno kerščansko življenje cele fare.

Do 1. marca l. 1869, ko se je vpeljala nova šolska postava, je bil g. Skubic v Ribniški dekaniji okrajni šolski nadzornik. Od tega časa dalje pa je ostal samo nadzornik glede kerščanskega nauka. Pač pa je ostal s šolo in šolskimi oblastnjami v tesni zvezi kot ud okrajnega šolskega sveta v Kočevju prav od l. 1869 pa do smrti. V okrajnem šolskem svetu je imel veliko veljavo in marsikatera zadeva se je rešila po njegovi modri besedi v občno korist. Ob zlati maši, dne 2. avg. 1889 je sam voditelj okrajnega glavarstva Kočevskega, g. dr. pl. Thomann, poudarjal z izbornimi besedami velike njegove zasluge na šolskem polju.

Ljubezen Skubčevo do šolske mladine priča tudi lepa, če tudi ne velika vstanova, katero je napravil še pri življenju za revne Ribniške šolarje. Založil je namreč glavnic 100 gld., s katere obrestimi naj se kupujejo in razdeljujejo razne šolske potrebščine revnim šolarjem. Vsakokratni Ribniški župnik je edini oskerbnik te vstanove, za katero ni dolžan polagati računov nikomur.

Bil je velik dobrotnik tudi ubogim dijakom. Vrednik „Zgodnje Danice“ je prejemal večkrat lepo svoto za študentovsko kuhinjo, v kateri plačuje obilno hrane vsako leto za znatno — število dijakov iz Ribnice in drugih oddaljenih krajev; mnogo mladine namreč študira v Ljubljani iz onih krajev.

*) Ker je na Laškem dandanes toliko nevere, se ni čuditi, da se v poterjenju vernih serc zopet bolj pogosto prikazujejo ne- navadne in nadnaravne dogodbe, kakor se razodevajo n. pr. v Pompejih, v Torinu po Don Boskovih napravah in drugod. Vr.

Med mnogimi njegovimi stričniki sta dva študirala: eden je občespoustovani g. Josip Bozja, nadučitelj na Blokah, drugi pa g. Anton Strajner, nadstražnik na Selu pri Ljubljani. Oba se s hvaležnim srcem spominjata dobrega strica.

Dijakov svojih pa ni samo gmotno podpiral. Prijazno in ljubeznjivo je z njimi občeval, ko so prihajali na počitnice ter se pečal za to, kako je z njih- ovim učenjem, življenjem, stanovanjem itd. Povabil jih je rad, zlasti bogoslovce, o gotovih časih k sebi na kosilo. O onih pa se je pritoževal, ki so le redko prihajali v farovž, češ, kaj misli ta ali oni, „da se nič ne pokaže?“ Prav gotovo je on obilno vplival, da se je od Ribniških dijakov v zadnjih letih toliko posvetilo duhovskemu stanu. Naj navedem v čast rajnemu Skubicu, Ribničanom pa v spodbudo imena onih Ribniških rojakov ki so imeli za njegovega delovanja v Ribnici nove maše. Mnogim izmed njih je Skubic več ali manj tudi gmotno pomagal pri dotičnih slavnostih, vsem pa z očetovskim sovetom, da so se veršile nove maše vselej spodbudno za goste in vse navzoče vernike.

Za časa Skubčevega bivanja v Ribnici so imeli nove maše ti-le čč. Ribniški rojaki:

1. Anton Lovšin, župnik na Holmcu, novomašnik v Ribnici 15. avg. 1869 ob 6. zjutraj. Pridigoval mu je č. g. dekan Martin Skubic.

2. Peter Prijatelj, umerl kot kapelan v Trebnjem, novomašnik v Ribnici, 15. avg. ob 10ih dopoldne.

Janez Kljun, župnik v Šmartnu v Sp. Tuhinju, novomašnik v Ribnici, 12. avg. 1872. Pridigal mu je veleč. g. Karol Klun, sedaj kanonik itd. v Ljubljani.

4. Janez Podboj, župnik v Planini, novomašnik v Ribnici 19. avg. 1872. Pridigal mu je č. g. Rihard Frank, tedaj župnik Terziški, sedaj korar v Novem Mestu.

5. Alojzij Bobek, župnijski vpravitelj v Godoviču, novomašnik v Ribnici, 10. avg. 1879. Slavnostni govor je imel č. g. Ivan Tomažič, sedaj mestni župnik v Škofji Loki.

6. Matej Kljun, župnijski upravitelj v Zg. Tuhinju, novomašnik v Ljubljani, 20. sept. 1890.

7. Dr. Jožef Lé sar, profesor bogoslovskih ved v Ljubljani, novomašnik v Ribnici, 25. sept. 1881. Pridigal mu je veleč. g. kanonik Karol Klun.

8. Frančišek Hönigman, župnik Osilniški, novomašnik v Ribnici, meseca avg. l. 1882. Govoril mu je veleč. g. Janez Flis, sedaj kanonik, stolni župnik in dekan v Ljubljani.

9. Janez Lé sar, kapelan v Slavini, novomašnik v Ribnici 8. nedeljo po Binkošti l. 1886. Slavnostni govor je imel č. g. dr. Jožef Lé sar, tedaj škofov tajnik v Ljubljani.

10. Janez Pelc, kapelan in administrator v Št. Rupertu, novomašnik v Ribnici 7. nedeljo po Binkošti. Govoril mu je veleč. g. kanonik Karol Klun.

Treh novih maš, katere moramo še omeniti, sicer ni čakal, a vendar jih tu zaznamnjamo, ker se jih je silno veselil in so bili dotični gospodje od mladih nog kolikor toliko pod njegovim vplivom. Ti čč. go- spodje so:

11. Alojzij Češarek, kapelan v Cirknici, novomašnik v Ribnici 7. avg. 1891, o 1² 6ih zjutraj. Govoril mu je č. g. dr. Jožef Lé sar.

12. Frančišek Češarek, kapelan v Podzemlju, novomašnik v Ribnici 7. avg. 1891 ob 10 uri dopol-

dne. Slavnostni govor je imel veleč. gosp. kanonik Karol Klun.

13. Leopold Raktelj, semeniški duhoven, novomašnik v Ljubljani meseca avg. 1891.

Močno se je rajni veselil teh novih maš. Še o Veliki noči lanskega leta je dejal pri neki neki priliki zbranim gg. duhovnikom: „Trije stopijo letos k altarju, to je moj ponos.“ Dober teden pozneje mu je nehalo biti plemenito serce.

Pri tej priliki naj še spomnim dveh bogoslovcev, ki sta bila vzrasla v Ribnici v Skubčevi dobi, a sta umerla prezgodaj, namreč gg.: Janez Andoljšek, bogoslovec prvoletnik, umerl 9. febr. 1891. in Janez Cvar, tretjeletnik, umerl 17. maja 1892.

(Dalje nast.)

Pogoji za vdeležbo na I. slov. katoliškem shodu.

Razposlali smo vabilo na vse katoličane po slovenskih deželah na I. slovenski v Ljubljani. Odgovori na to vabilo so v obče za katol. shod vgodni in prijazni. Nadejati se je torej obilne vdeležbe. Zato glavni osnovalni odbor tukaj objavi pogoje za vdeležbo na I. slov. katol. shodu:

1. Kdor se hoče vdeleževati I. slov. katol. shoda, mora imeti vstopnico glasečo se na njegovo ime. S to vstopnico ima prost vstop k vsem odsekovim sejам in slavnostnim shodom. Vsakdo se pri vходу v dvorano reditelju skaže z vstopnico. Za dame se bodo izdajale posebne vstopnice za slovesne seje.

2. Kdor se misli vdeležiti I. slov. katoliškega shoda, naj se oglasi za vstopnico do 15. avgusta t. l., in sicer neposrednje pri glavnem osnovavnem odboru v Ljubljani, ali pa posrednje pri lokalnih odborih in čč. gg. župnikih, kateri naj blagovolé vsaj do 15. avgusta t. l. doposlati glavnemu osnovavnemu odboru v Ljubljano imenik oglašanih vdeležencev iz svojega okraja, oziroma fare. Pisarna glavnega osnovavnega odbora je v Ljubljani v stolnem župnišču, Semeniške ulice 2. II. nadstropje.

3. Z ozirom na prostovoljne darove se je cena za vstopnico znižala ter velja 1 gld. za osebo. S tem se poravnajo veliki stroški za I. slov. kat. shod.

4. Kdor želi prejeti tiskano poročilo o I. slov. katol. shodu, naj priloži v ta namen za jedno še 50 kr., in poročilo se mu svojedobno pošlje na dom.

5. Kdor želi, da mu osrednji pripravljalni odbor v Ljubljani preskerbi prenočišče, naj to razločno pri oglasu naznani. Račun za stanovanje poravná vsakdo sam.

6. Kdor se želi vdeležiti skupne večerje (banketa) v sredo večer, naj tudi to pravočasno naznani in naj plača za osebo 1 gld. 50 kr., brez pijače.

7. Ako se oglasi zadostno število vdeležencev, napravi se v četrtek dne 1. septembra poseben vlak na Bled.

8. Vstopnice bode od 15. avgusta počenši pošiljal glavni osnovavni odbor v Ljubljani po tistem potu, kakor se je kdo oglašil.

Da se ohrani pri razpošiljanju vstopnic pravi red, je neobhodno potrebno, da vsakdo naznani razločno svoje ime, priimek in stan ter zadnjo pošto. Tudi naj po versti zapiše razločno, kaj želi (n. pr. vstopnico, poročilo, stanovanje, banket itd.) ter naj temu pismu na odbor priloži dotične svote.

Na prepozna oglasila se bode odbor je toliko časa oziral, dokler ne bo dopolnjeno določeno število vdeležencev.

Prosimo vse rojake, zlasti pa slavne lokalne odbore in čč. gg. duhovnike, da nas podpirajo pri tem težavnem poslu, ter delujejo na to, da se prvi slov. katol. shod izvrši uspešno in častno za našo domovino!

V Ljubljani, 9. julija 1892.

Glavni osnovavni odbor

za I. slovenski katoliški shod v Ljubljani.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Od sv. Katarine v Topolu Kakor je bilo naznanjeno, veršila se je pri nas 3. julija, posebno lepa in ginljiva slovesnost, blagoslovljenje novega križevega pota. Prostor pred cerkvijo bil je zastavljen in okrašen z visocimi mlaji, raz katerih so vihrale narodne zastave z lepimi venci. Ljudstva je mnogo privrelo iz dolin, dasiravno je vročina zelo pripekala. Ob določeni uri je neslo 28 fantov podobe sv. križevega pota, dekleta v domači noši so pa svetile. Blagoslovljenje je izvrševal č. o. Jožef, gvardijan, točimel lep, slovesnosti primeren govor. Trije sosednji gg. župniki so prihiteli slovesnost povzdigniti. Bodi priserčna hvala č. o. gvardijanu, kakor tudi verlim gg. župnikom, da so se v tej veliki vročini potrudili na tako stermino! Bog plati! Slike je izvršil g. Anton Jebačin, okvire pa napravil g. Jernej Ternovec, podobar v Polhovem gradu — oba sta se pokazala verla mojstra, kateta tudi vsem za jednako delo toplo priporočam.

Fr. Dolinar,
župnik.

Z Dunaja (Rožice za Rožo.) Premožni, celo bogati starši so zapustili edino hčerko, ktera pa je bila k sreči tako poštena in bogoljubna, kakor sta bila pokojna oče in mati. Zakaj razne nesreče in zlasti grozen požar so jo pripravili v naj večje uboštvo. Vse so ji morali prodati, da so se dolгови plačali, in deklica sama se je morala pri dobri sosedni vdinati za nadzornico pri delavkah ter je bilo treba pri tem tudi pogosto od jutra do večera terdo z rokami delati. Ker je bila tako posebno pobožna in dobro odgojena, je vse to prenašala popolno vdana v božjo voljo in kakor od Boga poslano poskušnjo.

Bila je celo še prav srečna in zadovoljna. Zakaj? Bila je rožica z vsimi naj lepšimi lastnostmi, ki takadino kinčajo: odkritoserčna, modra, ponižna in bogoljubna, ter zato močno priljubljena pri vsih poštenih ljudeh.

Kakor je bila sama cvetka nedolžnosti, tako je pa tudi ljubila cvetlice, zlasti tiste, ki jih prav za prav imenujemo rože ali vertnice. Blizu tistega kraja na prijazni višavi je stala velika božjepotna cerkev Marije D. brez madeža spočete. Dokler so bili starši omenjene deklice še živi, je ona v njih vertu, djalba, bila vertnarica; čisto po svojem lepem sercu je tudi po vertu sadila in gojila lepe cvetice; posebno priljubljene pa so ji bile rože vertnice. Zasadila je zlagoma polno celih germičev raznoterih in mnogobarvnih rož vertnic, ki so ves ogradnik z najprijetnejšim duhom napolnovali.

V kaj pa so ji služile prezale cvetice? Naj večje veselje njeno je bilo, da je med radostnim popevanjem

poštenih pesnic rože tergala, jih s svilenimi tračički v šopke povijala in nosila v bližnjo božjepotno cerkev, ter jih darovala brezmadežni Kraljici, to pa še posebno v Marijinem mescu za „šmarnice.“ Pri tem ni pozabila moliti za svoje ljube starše, pa tudi zase, da bi jo mili Bog na prošnje majnikove Kraljice vodil po tacihi potih, da bi ohranila tudi lepe rožice v svojem sercu za sveti raj.

Skrivna so božja pota. Ko je bilo njeno posestvo na dražbi prodano se novi posestnik ni pečal za cvetje in cvetice, dal je porovati rožnate germiče, iztrebiti vse cvetice, dal pa zasaditi vert z raznim sočivjem in enako šaro. Kako je dobro deklico serce bolelo, ko je videla, kaj se godi in ni mogla nebeski Kraljici z rožicami več postreči, tega ni treba popisovati. Sej sama je bila do čistega ubožna.

V tej zapuščenosti stopi neki dan s solznimi očmi pred svojo novo gospodinjo in jo lepo prosi, če bi smela tam na vertu daleč od hiše vsaditi majhen rožnat germič, da bi mogla, kakor poprej, svoji nebeski Materi zopet navadni dar darovati? Brez odloga ji gospodinja v to privoli in obljubi, da že bližnje dni hoče dati rožnati germič vsaditi, deklico pa pošlje v mesto, kjer je imela opravila celi teden. Kader se poverne domu in gre drugo jutro na vert — o kolika iznenada... Tri velike prečudno lepe rožnate steblice z naj lepšimi cvetki vidi stati v versti pred seboj. Zdi se ji, kakor bi se bile za njo povernile perve mlade leta, ko je odrezovala razcvetajoče rožice in jih nosila svoji nebeski Materi v tempelj Gospodov. Kako je bila preserčno hvaležna svoji dobri gospodnji za toliko dobroto, kdo bo to dopovedal? Zivela je ta devica na tihem popolnoma kerščansko. V prostih urah je čitala dobre katoliške knjige, pri tem pa vse dolžnosti natanko spolnovala. In ker je bila dobro izšolana, je pozneje podučevala tudi otroke svoje gospodinje, in lahko si mislite, kako jih je učila cerkev ljubiti, namestnike božje spoštovati in čisto po božjih in cerkvenih zapovedih živeti. Ker jim je dopovedovala, kako tudi otrok ne sme vselej svoje volje spolnovati, ampak voljo Božjo in voljo svojih staršev, so bili otroci močno ubogljivi in pokorni do staršev, pa tudi usmiljeni do revežev in prijazni do vsacega. Bili so tudi zdravi, ker jih je deklica naučila, da niso segali po sladkarijah, ktere velikrat otrokom želodec pokazuje, da vse žive dni na tem terpe in velikrat še zgodej umerjé. H kakim neumnim komedijam in šemarijam jih nikoli ni vodila, ker pravila jim je, da to so posvetne burke in neumnosti, ki človeka ne storé srečnega; rada pa jih je vodila v cerkev in pravila, da je to hiša Božja, da je tam Bog Sin, Jezus Kristus v tabernakelju, in razlagala jim je podobe Matere Božje, angeljev, svetnikov in svetnic. Prelepo jih je učila, kako s svetim spoštovanjem se mora v cerkvi moliti, klečati, roke sklenjene k Bogu povzdigovati. Tudi jim je pravila, kako je gerdo in greh, ko se nekteri otroci brez spoštovanja v cerkev pridervé, brez molitve okrog postopajo in kader so jim zdi, pa iz cerkve leté, če je tudi sredi maše. Berž ko so mali znali brati, je skerbela, da so jim starši male bukve kupili (kakor je n. pr. v slovenskem „Stezica v nebese,“ v Katol. bukvarni po 10.) in učila jih je, kako treba sv. mašo brati. Tudi so vsi otroci, če tudi še majhni, znali lepo moliti sv. rožni venček, še poprej pa druge male molitvice z očenašem, češčenamarijo, apost. vero itd. Ni dopovedati, kako je to pomagalo tudi drugim otro-

čičem v tistem kraju. Vsi otroci so jo poznali in spoštovali, posebno pa odraščeni.

V svojem tridesetem letu se je bila o neki priliki prehladila in zbolela, ter se ni več popolnoma ozdravila. Še v bolezni, velikrat ob palici, če je le mogla je hodila v cerkev in svoji nebeski materi Mariji vertnice nosila. Zadnje tri tedne jo je pogosto obiskoval pobožni duhovni pastir in jo še posebno pripravljaj za srečno zadnjo uro. Njena dobra gospodinja ji je večkrat še na posteljo prinesla cvetkov z vertnih rož, ona pa je prosila svojega duhovnega očeta, da naj bi jih sprejeli in namesto nje Mariji jih darovali. Se vé, da to se je zgodilo prav z veseljem. Predolgo bi bilo, ko bi hotel vse popisovati, kako lepe izgleda je dajala še v svoji bolezni.

Poslednjič je prišel doželjeni dan, ko se je poslovila od tega sveta in ga z nebeskim Jeruzalemom zamenjala. Kake tri ure, predno je ugasnila, se je sem ter tje zgubila v nezavednost; včas pa je še s čisto zavednostjo in razumljivo rekla: „Rože! Rože! Mati Božja!“ Podala so ji križec, ktere ga je med pogledom nakviško s hrepenenjem poljubila. Kar nepreviroma — solnce je ravno izhajalo — se kviško vzdigne, gleda vsa začudena in izven sebe, kakor presvitljena proti odpertim vratom, naredi znamenje proti pričujočim, kakor da naj naglo gredó s poti in naredé prostor, kaže tje, namigne, reče s slabim derhtečim glasom, s pobožno sklenjenimi rokami: „Oh, pogledjte, pogledjte tje — ljuba, sladka Mati Božja! Oh, kako mi nese lepo rožo! O sladko Marijino Serce, bodi moje rešenje! in — roke omagajo; oči steklené; angelski obraz obledí; še poslednji, globok zdihljaj — in duša pobožne Marijine deklice je v večnosti, v družbi izvoljenih, ki spremljajo Jagnje; veseli se v nebeskem rajú.

Jan. Repič.

Iz Bosne. (Hvala dobrotnikom. O katoliškem shodu. Posneto iz osebn. pisma.) Ne morem si kaj, da bi Vam ne sporočil naslednjega: V saboto, 16. julija, v praznik Device Marije Karmelske, sem naprosil, da bode v cerkvi sv. Jožefa tukaj ob 7ih v jutro slovesna sv. maša, po maši pa litanje in molitve pred izpostavljenim Najsvetejšim za mnoge milosti, pomoči in za srečno smertno uro, ter za posebno varstvo bl. Device Marije in sv. Jožefa; še posebej za Vas in vse dobrotnike te veleuboge cerkve sv. Jožefa. Zatoraj Vas ponižno povabim, da se oni dan blagovolite v duhu zjediniti z nami i biti med nami zbranimi od 7. do 8. ure v jutro v cerkvi pri službi Božji... Sedanji list ljube „Zgod. Danice,“ šte. 28., ima toliko zanimivega i dušo sveto ginjivega, da sem pri čitanju bil čudovito prešinjen. (Bilo je Vabilo na kat. shod itd. Vr.)

Satani, vragovi in peklenščeki imeli so že tudi več „konferencij“ in zborovanj, kako, na koje načine, kje, po kojih osobstvih in kateri umetnosti in prekanjenosti bi škodovali, nasprotovali in uničevali I. slovenski katoliški shod. Sedaj, ko je s povabilom in naznanilom spomenuti shod slovesno objavljen, so tudi sami v duhovih človeških, po pomočnikih in sužnjih svojih, vedno bolj začeli rogove, kremplje, pa strupene jezike kazati v nasprotovanje vzvišenega, velepotrebne in prekoristnega slov. kat. shoda.

In bolj ko bodo zaznali njegovo moč, korist in naslednji dobri sad, hujše in obilnejše bodo počenjali. Ravno to bode pa naznanjalo večje ali manje dobro, koristi in zmage slov. kat. shoda. Toliko se nadjam,

da ta I. slovenski katoliški shod bode več koristil Sloveniji, kakor so do sedaj storili in koristili kat. shodi v drugih okrajinah Avstrije; to pa iz več vzrokov, tudi za to, ker v Sloveniji ta shod ni toliko prepozno, kakor so bili drugod.

Bog daj vsem deležnikom živo vero, sveto ljubezen za resnico, veliko zaupanje v pomoč in milost Božjo, v varstvo in priprošnje Božje Matere, sv. Jožefa in družih svetnikov Božjih; pa serčnost, navdušenost in iskrenost slovensko-kerščansko-katoliško! Onda jih bode Duh Božji še posebno navdal, prešnil, vsposobil in ravnal.... Bolj, ko se ta čas približuje, bolj kličimo k Gospodu, več činimo dobrih del. In tisti, ki rast daje, bode podelil vspéh, sad in blagor.

Amerika. (Slov. bogoslovci v Št. Pavlu.) Fran Jager; Anton Vilman; Milozvan Požek; Matija Bilban; Anton Podgoršek. Vseh skup je tedaj pet. Le-to semenišče je osrednja bogoslovnica za države: Minnesota, Wisconsin in Dakota. Oficijelen naslov mu je: „Semenišče sv. Tomaža Akvinskega v Merriam-Parku, Minnesota.“ Merriam-Park pa je predmestje mesta Št. Pavla. Slovani so v modroslovskem in bogoslovskem oddelku v večini; med vsemi temi je zopet največ Slovencev, ki se pripravljajo na duhovski stan, namreč v obeh oddelkih. Modroslovci so namreč: Matija Šavs; Anton Mikš; Iv. Pirnat; Andrej Smrekar; Ivan Knafeljc.

Razven tega pa so še tudi 3 klasiki, t. j. gimnazijci. Tudi na St. John's University je nekaj Slovencev. Med njimi: Ivan Plevnik.

Razgled po svetu.

V Lincu se bode obhajal od 8. do 11. avgusta III. veliki katoliški shod. Reč je silo važna. Sovražni brezverci skušajo očitno in skrivaj vero in versko življenje iz vsih očitnih naprav odpraviti in zatreti, cerkev ob vso veljavo pripraviti, državo popolno brezversko vravnati itd. V ta namen delajo neprenehoma z vsimi močmi. To kažejo med drugim njih časniki, njih brezbožno in zoperversko življenje in počenjanje. Temu se morajo katoličanje z vsimi močmi ustavljati. Zato najbolj čversti in najboljši katoliški gospodje raznih stanov vabijo katoliške može iz vseh krajev naše Avstrije h katoliškemu shodu v Linc. Med govorniki bodo naj slavniji može iz Avstrije, tudi izmed naših rojakov bodeta gg: Povše, kanonik dr. Ant. Jeglič iz Sarajeva in morebiti še kateri drugi.

Kdor se želi tega shoda vdeležiti, naznani to dotičnemu odboru vsaj do 1. avg. z adresno: „An das Löbl. Local-Comité des III. allgem. österr. Katholikentages in Linz.“ pové svoje ime, napis, ali stavi kaka vprašanja. Plača pa 3 gld., kdor želi pozneje dobiti natančno sporočilo o vsih obravnavah; drugi pa samo po 2 gld.

Černagora. (Samomor neslišen v Černagori.) Samomor je v Černagori veljal vselej za najbolj ostudno dejanje, kar bi mogla le kaka mevža kdaj poskušati. Starci, ki imajo na herbtu že skoro celi vek, ne pomnijo ne enega samomora; so pa tudi taki, ki terdijo, da se kaj takega nikoli ni pripetilo pri černagorskih junakih.

Od tod je tolmačiti razburjenost, ki se je nedavno zbudila, kakor pišejo s Cetinja 26. pr. m., ko je hotel neki Ljezar uzeti si življenje z revolverjem.

Ljezar, ranjen, je odnesen v bolnišnico, in precej ko so povedali knezu Nikicu ta poskušeni samomor, gre neutegoma k njemu v bolnišnico in ga hudo ošteje zaradi tega nesramnega početja.

Samomornivni ranjenec prosi odpuščanja in razodene knezu, da so ga dolgovi prignali k temu nesrečnemu koraku, pa da je dobro vedel, kako ostuden je njegov čin. Knez ves usmiljen do Ljezara zapové, da naj se iz njegove (knežje) osebne blagajnice plačajo vsi dolgovi tega revnega človeka.

Dan za tem se proglasi ukaz v ime knezovo, v katerem je zaterjeno: „da vsi oni, kateri bi se lotili z lastno roko uzeti si življenje, bodo udarjeni z užigom sramote in njih trupla bodo skozi 24 ur na očitnem prostoru obešena, ker nečastno je za vsakega Černogorca, da se znebiva življenja, nad katerim nima nihče oblasti razun Boga samega, in ktero se more edino žertvovati le na vojnem polju za brambo domovine.“

To je že enkrat pošten izgled in moška beseda iz usti junaka junakov černogorskih! Kajti, kakor se zdaj počenja, utegne kdo še doživeti, da bodo naprednjaški liberaluhi in frasoni take nesrečne réve jeli še v „pratiko“ devati, v zvezde jih že kujejo!

Afrika. Evropa s svojimi misijoni v Afriki nima sreče. Povsod je dandanes vmes preveč lačne in samopridne politike, ki ne išče osrečevanja narodov, ampak le sama sebe, persti in gospodovanja čez narode; ljudi in zemljo skuša zase izkoristiti. Zato pa blagoslova ni. Strahotne so naznanila iz Ugande, kjer je katoliški cvetoči misijon do čistega razdjanja in zatertja, in to po Evropejcih, to po „protestantskih Bugandih“, ktere so angleški pridigarji in angleška protestantska družba nahujskali zoper katoličane. Petdeset tisuč kristjanov je razgnanih, pomorjenih, ropanih, veliko število katoliških žén in otrok v sužnjost gnanih, stoljna cerkev z drugimi cerkvami, semenišče, sirotišnice itd. so požgane, vsa dežela je z ropanjem razdjana. To se je zgodilo pred očmi angleškega stotnika Lugarda, katerega je angleška vlada tje poslala, da bi branil kristjane zoper mohamedane in sužnjolovce. Protestantski Bugandi so 24. jan. katoličane ravno tega rodu napadli, vstalo je strašno klanje, katerega konec je omenjeno razdjanje katoličanov po protestantih. Stotnik Lugard je zoper katoličane malo poprej delil naglomornivne puške in strelivo med bugandske protestante, kateri so s tem toliko lažej katoličane klali in morili; Katoliškim misijonarjem pa precej v začetku klanja še nekaterih vojakov ni hotel dati v brambo, (to je storil še le, ko je bilo prepozno) ter je 6 misijonarjev vsled tega vjetih in zaprtih, apostolski vikar msgr. Hirth pa se je le z veliko pri-težnostjo otél na neki otok, potem ko se je v slabem čolnu dva tedna, skoro brez obleke in živeža, potikal in skrival ob obrežji. Stotnik Lugard je pa še več storil: odstavil je po zmagi katoliškega kralja in na njegovo mesto je postavil poglavarja mahomedanskih Bugandov, ki je tudi sam mahomedan!

„Vzhodnje afrikanška angleška družba“ je že poprej katoličanom skozi 3 leta nasprotovala, jim pravice odrekovala, jih protestantskemu nadleganju prepuščala in očitno podpirala namene častilakomnega „Katikirota“, prvega protestantskega ministra, tako pa odvrčala poštene prizadevanja katoliškega kralja Mvanga. — To je le poveršen posnetek naznanil P. Bressona iz Zanzibara od 22. aprila. —

Druge naznanila pripovedujejo, da Angleži zdaj ne vedo, kaj bi počeli z Ugando, kjer so katoliške misijonarje dopustili poklati. — Tudi Francozi na večernem obrežju niso srečni proti ljudoklavskim Dahomejcem. — Belgijanci so v državi Kongo od sužnjolovcev hudo tepeni. — Enako se godi Nemcem na štaciji Kilimondšaro, kjer je bil baron Bülow s svojo ekspedicijo 10. jun. hudo tepen, okoli 20 spremljavcev mu pobitih itd. Dekler Evropejci ne bodo lepše in bolj pravično delali doma s papežem in sploh s katoliško vero, je malo upanja, da bi jim Bog na tujem dal blagoslova.

Po poslednjih naznanilih dogodbe še niso čisto pojasnjene. Vse naznanila dozdej se strinjajo v tem, da od anglikanskega (krivoverskega) misijona plačevana častnika Lugard in Williams sta delala čisto neopravičljivo in po poprej prevdarjeni osnovi. Pervi angleški minister zagotovil je ostro preiskavo. Papež, Francija, kardinal Livigerie tirjajo zadostenje.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij (mali serpan.)

a) Glavni namen:

Kršćanske družbe delodajalcev in delatcev.

b) Posebni nameni.

17. **S. Alež.** Vredna delitev sv. spovedi. Družinski očetje in delavci po opravkih na ptujem. Neki samostanski spovednik.

18. **S. Kamil.** Večkratno prejetanje ss. zakramentov. Vravna jako težavnih žkofijskih razmér. Nevarna popotovanja.

19. **S. Vincencij Pavljanski.** Lazaristi. Usmiljenke in njih podjetja. Neštevilni nepreskerbljivi otroci.

20. **S. Hjeronim Emilijan.** Cenjenje in čišlanje čeznatornih darov človeških. Ostranitev veri sovražnih vradnikov.

21. **S. Arbogast.** Brazilija. Spreobrnjenje več preslepljenih prostomavtarjev. Predstojništvo zavodov. Pravočasno spisovanje oporok.

22. **S. Magdalena.** Duševna reva mladenk po mestih. Pospešitev molitvenega apostoljstva. Spreobrnjenje več zgubljenih sinov, hčér, bratov in sester.

23. **S. Apolinar.** Afrikanški misijoni. Saksonske občine na Sedmograškem. Duhovska in deška semenišča. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Nekdo se priporoča Lurdski Materi Božji in sv. Antona Pad. v dveh zadevah: zarad telesne nadložnosti, in v dvomljivi reči za priprošnjo — pomoč.

Zahvala.

Bila sem v velikih zadevah, dušnih in telesnih; pa priporočila sem se Mariji in sv. Jožefu, in bila sem kmalo uslišana. Posebno veliko milost pa sem dobila na priprošnjo sv. Antona Pad., ko sem čisto mislila, da je že vse zgubljeno. Zato Bog bodi češćen in hvaljen v svojih svetnikih!

A. N.

Listek za raznoterosti.

Slavni deželni zbor je zopet letos za naše dijake na priporočilo poslanca prečast. gosp. kanonika Karola Kluna odločil 200 gld. av. v. iz deželne blagajnice, kar nam je zlasti za pretekli mesec iz zadrege pomagalo. Slava!

Družba sv. Vincencija obhaja v torek (19. t. m.) praznik svojega patrona s službo Božjo v Marijanišču zjutraj ob šestih s skupnim sv. obhajilom; popoldne pa ima ravno tam predpisani občni shod o polj sedmih.

Jare.

Veri France Verlič, župnik v Stranica, s katerim sva l. 1866 skup potovala po sveti deželi, kakor naznanjajo, je v Gratweinu pri Gradcu nagloma umrl. Bil je nezmerno dobra in pohlevna duša; Bog mu daj večni mir!

Iz Občinstva je pritožba v »Slovincu« da prvo nedeljo t. m. so v neki baraki pri delu dolenjske železnice ves ljubi dan razbijali in kovali v veliko nevoljo tamošnjih sosedov. Govoré pa tudi že o nesrečah, in neredih, ki so se pripetili. Naj bi se učili od postavnih Amerikancev dan Gospodov posvečevati.

Nektera duhovna opravila. Sumptibus et litteris successor. Blasnik Labaci. S poterjenjem prevziš. knezškolištva ljubljanskega. Ta knjiga, ki služi pri deljenji ss. Zakramentov, pri ljudskih misijonih itd., je bila o svojem času že priporočena in bodi priporočena čč. gg. duhovnom. Dobiva se pri Blasnikovih dedičih. Cena 2 gld. 20 kr.

Iz Škofje Loke. (Poterdilo.) Prejel sem po »Danici« nabranih in le-sem doposlanih 27 gld. za spomenik sv. Janeza Nep. Bog poverni Vam, prečastni gosp. kanonik, in tudi vsem darovalcem na priprošnjo sv. Janeza Nep. sto- in stokrat Vaš trud in lepi dar! — Res lepa je podoba, ki kinča lepi, starodavni kapucinski most, in kar je še naj lepše, da so zdaj stroški 730 gld. popolnem, le po milodarih, poravnani. Ljudstvo je res še dobro. — Sliko sv. Janeza sem Vam sicer poslal, lepa je; a še mnogo lepše se vidi spomenik na mostu.

Škofja Loka, 12. jul. 1892.

J. Tomažič.

Raka, 11. julija 1892. (Poterdilo.) Poslanih 13 gld. (nekaj za cerkev, nekaj za naj večí reveže) sem prejel. Iskrena zahvala! Mislim, da izborno dobro delo stori, kdor se nas spomni. Pri sv. Duhu je nadloga res velika. Konec avgusta in začetek sept. bodo imeli pri nas tudi preč. oo. Lazaristi ljudski misijon; priporočamo se tudi v tem oziru v »memento.« Z naj odličnim spoštovanjem.

Peter Ogrin, župnik.

Dobrotni darovi.

Za ubožne cerkve naše škofije: Iz Strug 30 gld. — S Cola nad Vipavo 31 gld. 10 kr. — Iz Dol 26 gld. — Z Kamne gorice zopet 2 gld. — Z Budanj 21 gld. — Iz Črnomlja zopet 4 gld. 65 kr. — Iz Sel pri Šumbregu 48 gld. 35 kr. — Iz Špitalca 58 gld. 51 kr. — S Št. Gotarda 21 gld. 10 kr. — Z Gore 11 gld. — Iz Št. Janža zopet 2 gld. 30 kr. — Z Doline 15 gld. 50 kr. — S Polja pri Ljubljani 37 gld. — S Kamnika 26 gld. 95 kr. — Iz Trnovega na Notranjskem 19 gld. 50 kr. — Z Rateč pri Kranjski gori 22 gld. 20 kr. — S Kresnic 23 gld. 95 kr. — S Svibnega 16 gld. — S Save 8 gld. 50 kr. — Iz Borovnice 45 gld. 25 kr. — S Leš 10 gld. — Po čč. gg. Ursulinarah v Ljubljani 14 gld. 76 kr.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik L. K. 1 gld. — Msr. M. P. 15 gld. — Č. g. župn. Ant. Hočevár 2 gld.

Za se. Delinstvo: Č. g. Jos. Kos, adm. na Selih pri Šumbregu, 10 gld. 70 kr. — Iz Kranja 31 gld., in posebej še 10 gld. za odkup dveh otrok, ki naj bi pri sv. kerstu prejela imeni Marija in Ana. — Msr. M. P. 5 gld. — Č. g. Janez Ažman, župnik v Gorjah, 27 gld. 60 gld.

Za sr. Očeta: Č. g. žup. Ant. Hočevár v Št. Lor. 3 gld.

Za najpotrebniši misijoni: Č. g. župnik L. K. 1 gld. — Msn. M. P. 10 gld.

Za Marijanišče: Msr. M. P. 10 gld.

Za misijone: Č. g. L. K. 1 gld.

Za hišo rakod. pomočnikov: Msr. M. P. 10 gld.

Za razširjanje sv. cere. M. J. 5 gld.